

PAULA HOTTI

MURHA EDINBURGHISSA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea Suomen Kulttuuri-
rahaston Etelä-Savon rahastolta.

Copyright © Paula Hotti ja Kustannusosakeyhtiö Otava, 2025

ISBN 978-951-1-49398-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Omistettu The Pudding Chubille

*Like the dew on the mountain,
Like the foam on the river,
Like the bubble on the fountain,
Thou art gone, and forever!*

Sir Walter Scott

PROLOGI

Alexander otti pienen pullon l'eau de cologne taskustaan, sumutti sitä ilmaan ja astui tuoksupilven alle. Hän ei halunnut tuoksua vieraalta saippualta, kun palaisi kotiin. Hän nosti takin nojatuolilta ja kietoi ruudullisen kaulahuivin taidolla kaulaansa. Kylpyhuoneesta kuului suihkun kohinaa. Pitäisikö hänen sanoa jotain? Ei, tämä juttu oli tässä.

Alexander astui hotellin käytävälle ja sulki oven hiljaa peräseen. Hän laskeutui punaisella matolla pehmustetut rappuset aulaan, ja ohitti marmoripylväikön takana sijaitsevan pitkän baaritiskin. Ohi mennessään hän heilautti kättään tiskin takana seisovalle baarimikolle. Bethiin voisi luottaa, he olivat tunteet toisensa jo pari vuosikymmentä Alexanderin vieraillessa eri hotelleissa, eri valloitusten kanssa. Ilmeisesti Beth oli nyt siirtynyt tänne, Edinburghin ylellisimpään uutuushotelliin.

Sade laskeutui pehmeänä usvana vasten mukulakivikadun pintaa, kun Alexander astui hotellin pyöröovesta ulos. Tausalla Edinburghin linnan yövalaistus loi oranssina hohtavan kehän kaupungin yllä häälyvään tiheään sumupilveen. Minä hetkenä hyvänsä se muuttuisi vaatekerrokset läpäiseväksi sateeksi. Radiossa oli varoiteltu lähestyvistä myrskystä. Alexander pysähtyi ja mietti, palaisiko sisälle lainaamaan sateenvarjoa, kunnes tajusi kuinka huono idea se oli. Hän ei voisi palata kotiin hotellin logolla varustettu varjo kainalossaan. Alexander kietoi takin tiukemmin ympärilleen ja kohotti huivinsa suojaamaan puolet kas-

voistaan. Alakulo puski hänen mieleensä yhtä itsepintaisesti kuin sumupilven kosteus hänen vaatteidensa läpi. Kuinka typerä hän oli ollutkaan, lähteä ulos tällaisena iltana, kun olisi voinut jäädä kotiin ja nautiskella lasillisen tai pari viiniä. Tarjolla olisi voinut olla hartiahierontaa... ja ehkä muutakin. Mutta kuten niin usein ennenkin, hän ei ollut voinut vastustaa kiusausta. Hetkittäistä jättä, adrenaliinia. Kotiinpaluuta synkentävää tunnetta hän ei sen sijaan kaivannut. Tämä olisi viimeinen kerta. Alexander oli pettynyt itseensä. Hän oli pitkästä aikaa rakastunut, oikeasti, palavasti rakastunut, ja oli vakuuttanut itselleen että vanha elämä satunnaisine valloituksineen saisi jäädä. Mutta tässä sitä taas oltiin.

Alexander kääntyi loivaan ylämäkeen päästäkseen Ellinsbynä tunnetulle kadulle. Hän oli tarponut näitä katuja poikailustaan saakka, ja piti kaupungin ylä- ja alamäkien sekä kapeiden, porrastettujen sivukujien ansiona, että oli voinut pysyä poissa kunto-saleilta.

Vaikka yö oli jopa Edinburghin mittapuulla harvinaisen synkeä, Alexander päätti oikaista kapean ja jyrkän sivukujan kautta, joka näytti kammottavalta kirkkaassa päivänvallossakin. Jokainen sukupolvi lisäsi omat kauhutarinansa sen historiikkiin ja Alexander oli epämieluisan tietoinen niistä jokaisesta. Vuosisatojen kuluessa epätasaisiksi kuluneiden kivirappusten kipuaminen sai hänen vartalonsa vähitellen lämpiämään, mutta silti vilunväreet kulkivat hänen selkäpiissään. Alexander pysähtyi, kosketti ruskeaa kiviseinää kämmenellään ja pyysi kaupungilta suojelusta kululleen. Kun Alexander oli ollut lapsi, hänen isoäidillään oli ollut tapana tehdä samoin. Nana MacNabbia ei saanut lähtemään Ylämaan kartanoltaan usein, sillä hän ei pitänyt ihmisistä, eikä siten myöskään kaupungeista. Pitäessään kämmentään seinää vasten Alexanderin mieleen juolahti, että Nana oli saattanutkin vain haluta keskeyttää rappusten kiipeämisen, nojata hetken

kädellään seinään ja vetää henkeään. Mutta ylpeänä ylämaalaisena tämä ei ollut taipunut myöntämään edes pienelle Alexanderille, että oli hengästynyt. Alexander hymähti. Nana oli ollut hänen suosikkisukulaisensa, ja hänestä tuntui, että tunne oli ollut molemminpuolinen. Alexander lisäsi rukoukseensa terveiset Nanalleen ja jatkoi matkaa.

Ellinsbyn kauniisti kaareutuvalle kadulle saavuttuaan Alexander ohitti pieniä puoteja, sitten suosikkileipomonsa ja sen naapurissa sijaitsevan viskikaupan, kunnes saavutti oman viiniputiikkinsa. Hän pysähtyi ja katsoi sen tarkasti järjesteltyjä hyllyjä. Ei ollut ollut helppoa aloittaa viinibisnestä viskistä tunnetussa kaupungissa, mutta hänellä oli mennyt hyvin. Asiakkaat toivoivat laajennusta, mutta hän piti yrityksestään juuri sellaisena kuin se oli: riittävän pieni vaikuttaakseen eksklusiiviselta. Hymynkare kohosi jälleen Alexanderin huulille ja hotellivierailun tuottama harmitus katosi.

Kyllä, tämä oli viimeinen kerta. Tulevaisuudessa hän pitäytyisi viinibisneksessään ja uudessa parisuhteessaan. Ehkä he ottaisivat koiran ja elämä olisi raiteillaan hamaan tulevaan asti. Hän asettuisi aloilleen.

Hiljattain Ellinsbyn varrelle oli avautunut myös kukkakauppa, kun nuori pariskunta oli avannut Bouquet-liikkeensä kadunkulmaan. Juuri kun Alexander oli tavoittamassa salaa kadehtimansa kukkakaupan näyteikkunan, hän kompastui johonkin. Hän kaatui polvilleen, mutta sai juuri ja juuri otettua kädellä vastaan sen verran ettei rojahtanut pitkin pituuttaan kadulle. Alexander nousi, pyyhki nirhaantunutta kämmentään nenäliinaansa, kokeili sitten, olivatko housut säilyneet ehjinä ja kääntyi katsomaan taakseen.

”Mitä hittoa?” Alexander kumartui poimimaan kadulla nököttävän kengän käteensä. Hän oli kompastunut kenkään. Siroon, mustaan kiiltonahkakenkään, joka oli pudonnut roskalaatikoiden

vieressä kyljellään makaavan miehen jalasta. Alexander katsoi ympärilleen, näkyisikö ketään, joka olisi voinut hoitaa tilanteen hänen puolestaan, mutta todettuaan kadut tyhjäksi hän totesi, ettei auttanut muu kuin tehdä jotain.

”Tämäkin vielä...” Alexander puhisi harmistuneena kumartuessaan maassa makaavan miehen ylle ja ravistaessaan tätä olkapäästä.

”Haloo, kuuletko? Oletko kunnossa?” Alexander kysyi saamatta vastausta. Hän pani merkille, että mies oli erityisen hyvin pukeutunut, paremmin kuin liikaa viskiä nauttineet turistit keskimäärin. Sitten hän käänsi miehen selälleen ja vastasi tämän kuolleeseen katseeseen. Miehen käsi retkahti maahan ja paljasti verisen haavan kyljessä.

Alexander kavahti suoraksi ja katsoi uudestaan ympärilleen. Ei ketään, vieläkään. Hän otti puhelimen taskustaan ja alkoi näppäillä hätänumeroa, mutta pysäytti sormensa viimeisen painalluksen kohdalla.

Ketään ei näkynyt.

Myöskään hänen ei olisi pitänyt olla täällä.

Hän oli sanonut menevänsä tapaamaan siskoaan kaupungin toiselle laidalle.

Alexander oli juuri saamassa elämänsä järjestykseen. Melkein. Vain yksi hairahdus tänä iltana. Ansaitsiko hän kaikesta luopumisen jonkun tuntemattoman miehen vuoksi? Olkoonkin, että mies makasi kuolleena maassa tikari kyljessään.

Alexander sujautti puhelimen nopeasti takaisin taskuunsa ja jatkoi ripein askelin kohti kotiaan. Hän kiristi tahtiaan melkein juoksuksi. Silloin tällöin hän kääntyi katsomaan taakseen tietoisena epämiellyttävästä tunteesta, että häntä seurattiin. Mutta kadut hänen takanaan pysyivät tyhjinä. Sumu tiivistyi sateeksi ja tuuli oli yltenyt miltei myrskylukemiin iskien voimalla kaik-

kea tielleen sattuvaa. Alexander tunsi kylmän kosteuden hiipivän vaatekertojen läpi ja tunkeutuvan ihon alle. Vasta saavuttuaan kotikadulleen hän rauhoittui ja pysähtyi hetkeksi. Hän huokaisi helpotuksesta ja yritti koota itsensä. Tänäpä ei ollut tapahtunut mitään epätavallista ja elämä jatkuisi urillaan kuten tähänkin saakka. Huomaamattaan Alexander nyökkäsi, kuin antaakseen virallisen vahvistuksen vakuutteluilleen. Ja sillä hetkellä hän tajusi pitelevänsä yhä kuolleen miehen kenkää kädessään.

”Hitto. Hiton hiton hitto...”

Alexander harppoi nopeasti viimeiset metrit kotiportilleen, avasi sen ja käveli jäteastialle. Hän nosti ylimmät roskapussit ylös ja asetti kengän niiden alle. Hän katsoi kohti taivasta. Vesipisarat ryöppysivät nyt hänen kasvojaan vasten vuolaana virtana. Hän oli munannut pahemmin kuin koskaan. Mitä, mitä hän oli tehnyt ansaitakseen tämän? Sitten hän nousi muutaman rappusen ylös, avasi yrjöenaikaisen huoneistonsa oven ja astui himmeästi valaistuun eteiseen.

”Vihdoinkin! Luulin jo, ettei siskosi päästä sinua koko iltana kynsistään”, Kieran sanoi ja saapui halaamaan Alexanderia kevyesti. ”Tein meille juustolautasen. Yritin valita viininkin. Lupaa, ettet arvostele, niin saatat saada jotain muutakin tänä iltana.”

Alexander hymyili ja antoi asunnon lämmön kietoa itsensä hyvinolontunteeseen. Tänäpä ei ollut tapahtunut mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Hän ei ollut käynyt vieraissa, eikä hän etenäkään ollut kompastunut tiellä retkottavan ruumiin kenkään ja piilottanut sitä etupihan roska-astiaan.

”Tuoksut erityisen hyvältä!” Kieran huusi hakiessaan juustolautasta. ”Uusi hajuvesi?”

”Ei... on tämä minulla ollut jo jonkin aikaa”, Alexander mumisi vastaukseksi ja jatkoi sitten reippaammalla äänellä: ”Trisha lähetti

terveisiä, he ovat varanneet jouluksi matkan Barbadoselle, eipähän tarvitse pelätä, että joutuisimme viettämään joulun saman pöydän ääressä!”

”Meidän pitäisi kutsua heidät kylään joku päivä”, Kieran sanoi kävellessään Alexanderin edellä olohuoneeseen juustolautasta pidellen. ”Olet puhunut siitä jo puoli vuotta.”

”Ehdottomasti, ehdottomasti... Ehkä sitten joulun jälkeen. Ensi vuonna, lupaan!” Alexander hymyili ilkeästi.

Kieran asetteli lautasellisen juustoja kahvipöydälle heidän eteensä ja istuutui sohvalle Alexanderin viereen.

Kieran hymähti. Hän olisi yllättynyt, jos näkisi Trishan ja tämän miehen istuvan heidän illallispöytänsä. Hän päätti muuttaa puheenaihetta: ”No, kerro, mitä putiikissa tapahtui tänään.”

ENSIMMÄINEN AAMU

LUKU I

Syksyisin romanttisina rusottavat Glencoen kukkuloiden rinneet olivat marraskuussa kolhot ja harmaat. Muiden vuodenaikojen väriloisto oli vain kaukainen muisto, ja koko maisema tuntui odottavan, että ylimmille huipuille jo laskeutunut lumi peittäisi loputkin maasta alleen. Silti Halla huokaisi ihastuksesta pysäyt- täessään vanhan Mininsä tienlaitaan. Skotlannin ylämaan maise- mista ei saanut koskaan tarpeeksi. Hän astui ulos, avasi pelkääjän- puolen oven, kiinnitti valkoisen länsiylämaanterrierin pennun hihnaan ja nosti sen jaloittelemaan. Pentu raapi etutassullaan aikansa Hallan housunlahkeita, kunnes sai vainun maasta ja lähti nuuskimaan ruohikkoa häntä pystyssä.

Halla antoi koiran touhuta rauhassa ja käveli itsekin matalaan heinikkoon sen perässä. Nousemassa oleva aurinko kietoi vähä vähältä Glencoen kukkulat pehmeään utuun ja karkotti surumie- lisen odotuksentunteen. Myös kukkuloiden yli aiemmin pyyh- käissyt myrsky oli siirtynyt jo itärannikon kautta merelle, kohti Pohjoismaita.

Halla katseli ympärilleen tarkkaavaisesti, mutta öisin Glencoen halkovalle tielle suolaa nuolemaan laskeutuvat peura- laumat olivat ehtineet kadota takaisin kukkuloille, näkymättö- miin. Kerran ajaessaan Skyelta kohti alamaata hän oli joutunut matelemaan yhden lauman läpi. Eläinten varuillaan olevan silmät kiiluivat yössä, kun ne nostivat turpansa tiestä ja katsoivat lähes- tyvän auton valokeiloja epäluuloisina mutta järkähtämättöminä.

Nytkin Hallasta tuntui siltä, että eläinten läsnäolon pystyi tuntemaan, vaikkei niitä nähnytäkään.

Tuuli riepotti Hallan lyhyitä hiuksia vasten kasvoja, ja hän yritti tunkea niitä kaulahuivinsa alle, tuloksetta. Koira nautti puhurista ja piti pientä kuonoaan kohti tuulta silmiään siristellen.

Viimeksi kun Halla oli käynyt täällä, Calum oli vienyt hänet telttaretkelle laaksoon, johon MacDonaldin klaanin jäseniä oli muinoin paennut Campbellin klaanin miesten hyökätessä heidän kimppuunsa väijystään. Ennen pakoa petolliset Campbellit olivat onnistuneet kuitenkin murhaamaan kymmeniä MacDonaldin klaanin jäseniä, ja naisia ja lapsia oli kuollut lumeen. Kaikki tämä, koska MacDonaldin klaanipäällikkö ei ollut vannonut uskollisuuttaan Britannian kruunulle. Halla katseli ympärillään kohoavia kukkuloita. Ilman tarinoitakin, sekä tosia että keksittyjä, Glencoe ja sen yksinäiset mökit ja suomaan halki päättäväisinä puskevat purot olivat dramaattista katseltavaa, ja kun kurkisti hie-man pinnan alle, maiseman draama muuttui eläväksi.

Sitten Hallaa alkoi hymyilyttää. Koko patikkamatkan ajan Halla oli odottanut Calumin suutelevan häntä, mutta niin ei ollut käynyt. Mies oli kertonut tarinoita Campbelleista ja MacDonaldeista. Kertonut, kuinka yhä saattoi nähdä tienvarren pubien etuovien yllä kylttejä, joissa ilmoitettiin, ettei paikassa tarjoiltais Campbelleille. Hän oli ojentanut kätensä auttaakseen Hallaa hankalan kohdan yli, eikä Hallan ollut tehnyt mieli päästää irti. Mutta hän oli päästänyt miehen käden omastaan, eikä ollut myöskään itse tehnyt aloitetta suudelman suhteen. He olivat jutelleet teltassa pitkälle aamuyöhön, kunnes Halla oli nukahtanut kesken Calumin lauseen. Aamulla teltta ja leirintävälineet oli pakattu huolella ja sitten patikoitu takaisin autolle. Halla huokaisi syvään ja kääntyi sitten Ernestin puoleen.

”Valmista, Ernesti? Jatketaanko matkaa?” hän kysyi, ja yllät-

tyi itsekin puhuessaan koiralle kun ihmiselle. Mutta pentu näytti ymmärtävän ja saapui Hallan jalkoihin valmiina nostettavaksi takaisin auton penkille, minne se käpertyi torkuilleen.

Halla harkitsi muutaman CD:n välillä ja liu'utti sitten yhden stereoiden kapeaan aukkoon. Calum oli todennut Hallan lähtöä katsoessaan, että stereot maksoivat enemmän kuin koko auto, ja oli varmastikin oikeassa. *Ágætis byrjunin* täyteläiset sävelet täytivät auton, Halla tarkasti ettei takaa tullut muita ja ohjasi Minin takaisin tielle. Sitä reunustavat rinteet olivat jo värjäytyneet oransiin punaan auringon ensi säteiden tavoitettua ne. Alkutalven kolea ilma tuntui vain kirkastavan taivaan värisävyjä.

Halla tunsu tien, eikä tarvinnut karttaa. Edinburghiin olisi pääsyt tosin nopeamminkin, mutta hän oli valinnut tuntia pidemmän reitin pystyäkseen ajamaan Glencoen halki. Se oli rituaali, portti saaren ulkopuoliseen elämään.

Ja nyt uusi elämä alkaisi toden teolla.

Paljon oli tapahtunut vuodessa. Sen jälkeen, kun saarelaiset olivat olleet päiväkausia kohulehtien etusivuja komistaneissa otsikoissa raa'an murhaajan piinatessa Hallan kotikylää. Halla keskitti katseensa tiehen ja yritti karistaa muistot mielestään. Erityisesti sen hetken, kun murhaajan aseennäppä oli osoittanut häntä ja ilmoille oli kajahtanut laukaus. Halla silitti Ernestin pehmeää turkkia ja rentoutui. Hän oli tavannut vuoden aikana muutaman kerran paikallispoliisia auttaneen etsivän Carlos Carreran suosittelemaa psykologia, ja tämä oli pitänyt koiran hankkimista erinomaisena ideana traumaattisista kokemuksista pääsemiseksi. Eikä Halla olisikaan voinut olla onnellisempi. Miksi siis antaa menneiden vaivata?

Halla hymyili. Hän ajatteli parasta ystäväänsä Amya, joka oli muuttanut kesäsesongin alussa takaisin merenrantamökkiin, jonka oli jakanut Hallan kanssa saarella kolme vuotta. Myös Matt

oli muuttanut mökkiin Amyn kanssa, ja Hallan makuuhuone oli muutettu työhuoneeksi. Tosin Amy oli vakuutellut, että huoneen levitettävä sohva olisi aina valmis Hallan vierailuille.

Halla hidasti, jotta voisi ihailla maisemia ympärillään turvalisemmin. Ernesti nosti päätään ja katsoi kysyvästi emäntäänsä, mutta kävi takaisin nukkumaan, kun huomasi, että matka jatkui. Tie pysyi autiona, kun Halla saapui pieneen Bridge of Orchyn kylään, jonka asukkaat nukkuivat vielä sikeästi vuoteissaan. Kuten niin monessa muussakin pienessä skottikylässä, myös täällä pääkadun huomattavin rakennus oli valkoiseksi rapattu hotelli pubeineen. Hetken kuluttua vastaan tuli liikenneympyrä, jolta aukeni näkymä Grampianvuoriin kuuluvalla Ben Morelle. Mutta kartio- maisten kukkuloiden sijaan Halla suuntasi kohti Loch Lomondin rantaa seuraavaa tietä, missä hän pysähtyisi tankkaamaan ja ostamaan kahvia.

Halla oli lähtenyt Skyelta varhain ollakseen Glencoella aurin- gonnousun aikaan. Calum oli tullut hänen kanssaan Loch Dubh'n hotellille, missä he olivat viettäneet iltaa Amyn ja Mattin sekä Amyn äidin Jennyn kanssa. Tietysti myös Rosa MacMurray oli paikalla. Hallan entinen pomo oli nyt paitsi hänen uusi ystävänsä myös Amyn liikekumppani hotellin pyörittämisessä. Myös merellä kalastamassa päivänsä viettänyt Seamus oli saapunut illansuussa paikalle, ja miltei piilottanut pienen Jennyn kainaloonsa, kun he istuivat kirjastohuoneessa syömässä ja juomassa pitkälle iltaan asti. Lähes kaikki edellisvuoden murhajengistä, kuten Halla heitä mielessään kutsui, olivat paikalla. Joukosta puuttuivat vain poliisit Kieran ja Carlos sekä kuolleet.

Illan kuluessa oli vaikuttanut siltä, että karmivat tapahtumat olivat jo melkein unohtuneet. Mutta vain melkein. Silloin tällöin Halla oli nähnyt kunkin vuorollaan vaipuvan ajatuksiinsa ja oli varma, että he olivat matkustaneet muistoissaan paikkoihin,

joihin eivät olisi enää halunneet palata. Päättömän ruumiin löytymiseen Eilean Donanin linnalta ja kadonneeseen Timothy Hutton-parkaankin, ja murhan ratkaisuun, joka oli kauheampi kuin kukaan olisi osannut kuvitella. Sitten he olivat nostaneet katseensa, liittyneet keskusteluun ja unohtaneet taas hetkeksi menneet.

Halla ojensi kätensä ja silitti Ernestiä. Hän oli saanut pennun vain muutama viikko sitten. Eräänä aamuna hän oli herännyt, aukaissut paikallislehden myynti-ilmoitukset ja soittanut parin tunnin ajomatkan päässä sijainneelle maatilalle, missä kaupattiin länsiylämaan terrierin pentuja. Halla oli sopinut saapuvansa nou-tamaan yhden, ja nyt Ernesti nukkui Minissä hänen vierellään.

Halla näki lähestyvän huoltoaseman ja kaarsi sen pihaan. Minin tankkaukseen ei kulunut montaa puntaa. Kahviaan pahvimukista hörppien Halla käynnisti autonsa, etsi paikallisen radio-kanavan aamu-uutisineen ja jatkoi matkaa. Perillä Edinburghissa odottaisi uusi kämpä, uusi elämä.

LUKU II

Carlos heräsi puhelimen väristessä yöpöytää vasten. Hän ojensi kätensä, mutta onnistui vain pudottamaan puhelimen lattialle. Sitten värinä taukosi hetkeksi, kunnes parin sekunnin kuluttua alkoi uudestaan. Joku todella halusi tavoittaa hänet.

”Hmphmenta”, Carlos mumisi puhelimeen, kun oli vihdoinkin löytänyt sen yöpöydän ja seinän välistä.

”Carlos? Hyvä mies, aika herätä, meillä on ruumis Ellinsbyssä”, Carlos kuuli pomonsa äänen.

”Kerro lisää”, Carlos kohottautui istumaan sängynlaidalle ja hieroi toisella kädellä kasvojaan. Ruumis, tietysti. Juuri kun Rosa oli saapumassa Skyen saarelta viikonlopuksi hänen luokseen.

”Miestä on puukotettu, ruumis löydettiin aamulla. Rikosteknikot ovat matkalla, samaten muu tiimi.”

”Henkilöllisyys?” Pomo oli soittanut hänelle henkilökohtaisesti, joten uhri tuskin oli tavan tallaaja.

”Etkö kuullut? Ruumis makaa Ellinsbyllä. Hilaa nyt vain takalistosi sinne ja äkkiä”, pomo ärähti ja katkaisi puhelun.

Muutamaa minuuttia myöhemmin Carlos napitti takkiaan kiinni kävellessään pitkin marraskuisen Edinburghin katuja kohti ylellisistä putiikeistaan kuulua Ellinsbytä. Katu oli lähellä ja Carlos oli ajatellut olevansa paikalla nopeammin jalan kuin odottamalla kyydin saapumista. Hän ei kuitenkaan ollut ottanut huomioon pitkää ylämäkeä, joka hänen oli noustava päästäkseen halutulle arvoalueelle.

Kaupunki hänen ympärillään oli heräilemässä uuteen päivään. Eri kauppojen ja tukkuliikkeiden logoin varustetut pakettiautot olivat pysäköineet katujen varsille ja siirsivät kuljettamiaan lasteja kauppojen hyllyille. Carlos pani merkille kiireiset ihmiset kahvikuppi toisessa ja työsalkku toisessa kädessään. Osalla oli nappikuulokkeet korvissa ja varhaisaamun ensimmäiset neuvottelut käynnissä. Ja sitten oli mies, joka istui porttikongissa pahvin päällä, lämmittäen sormiaan kertakäyttömukin pintaa vasten. Joku oli tuonut hänelle aamuteen.

Ellinsbytä oltiin juuri sulkemassa poliisin huomionauhoin, kun Carlos pääsi puuskuttaen paikalle. Pari konstaapelia seisoi tien molemmissa päissä pitämässä huolen siitä, ettei kukaan ylimääräinen pääsisi alueelle. Kadun liikkeet pysyisivät kiinni pitkälle iltapäivään, kenties pidempäänkin, ja osa kauppiaista ilmaisi tästä mielipiteensä suorasanaisesti nuorelle konstaapelille, joka ei mahtanut asialle mitään.

”Huomenta, sir”, Kieran tervehti pomoaan ja ojensi hänelle kahvimukin. ”Cortado kauramaidolla.”

Carlos nyökkäsi ja siemaisi pari suullista. Sitten hän asetti kupin poliisiauton katolle kumartuakseen vetämään siniset muovisuojat kenkiensä päälle ennen kuin kävelisi sisään tutkintatelttaan, jota oltiin parhaillaan pystyttämässä.

”Mitä on löytynyt?”

”Mies, ikä noin neljäkymmentäviisi. Tai viisikymmentäviisi. Vaikea sanoa. Hän näyttää pitäneen itsestään huolta. Puukotettu. Vieraisten kukkakaupan omistaja...”, Kieran vilkaisi muistiinpanojaan, ”Lana May löysi hänet tullessaan töihin”, hän jatkoi heidän läheisyydessään jäteastioiden ympärille kerääntynyttä rikosteknikoiden joukkoa, mutta jättäytyi sitten taemmas antaen Carlokselle tilaa.

Kuolinsyöntutkija Taggart tervehti Carlostä ja meni suoraan asiaan.

”Puukotettu. Teräasetta ei ole löydetty.”

”Aika?”

”Eilen illalla. Kello kymmenen ja kello kahden välillä. *Rigor mortis* ei ole ehtinyt levitä koko ruumiiseen, mutta kuten tiedät, yö oli kylmä.”

Carlos kurkisti jäteastiaan ja tuijotti ruumista mietteliäänä. Mies oli siro ja tyylikäs. Kädet näyttivät siltä, ettei niillä ollut tehty raskasta työtä ja jäteastian sisällöstä huolimatta päällystakista huokui kalliiden voiteiden ja hajuvesien vieno tuoksu. Mies sopi ympäröivään kauppa-alueeseen: kallis, mittatilaustyönä teetetty puku, laadukasta materiaalia oleva takki, siististi leikatut hiukset ja kiillotettu kenkä. Carlos katseli ympärilleen. Missä toinen oli?

”Tiedämmekö, kuka hän on?”

”Lompakko on viety.”

Carlos murahti. Lompakko oli saatettukin viedä, mutta ranteen jätetty kello kieli siitä, että kyseessä ei ollut sattumanvarainen ryöstö.

”Tiedän mitä ajattelet, kello maksaa tuhansia puntia. Ja katsos tätä.” Taggart veti päällystakin povitaskusta esiin litteän puheliimen. Carlos piteli auki pientä muovipussia ja sulki sen suun, kun puhelin oli sujahtanut sisään. Sitten hän kääntyi antamaan pussin sisältöineen Kieranille.

”Katso onko puhelin suojattu salasanalla. Veikkaanpa että on. Ota yhteyttä operaattoriin ja pyydä Magdaa hommaamaan valvontakameroiden tallenteet alueelta. Niitä luulisi löytyvän rutkasti.”

”Selvä, sir”, Kieran vastasi ja lähti tehtävänsä keskittyneenä kohti Ellinsbyn päähän parkkeerattua autoaan.

Carlos katsoi miehen perään maistellen kahvin makua suussaan. Kieranista oli kehkeytynyt erinomainen työtoveri Edinburghiin siirron jälkeen, mutta tämä olisi heidän ensimmäinen suurempi murhatutkintansa yhdessä sitten edellisyyksyn ta-

pauksen Skyella. Aika näyttäisi, kuinka mies pystyisi pitämään päänsä kylmänä ja vaistonsa valppaana paineen alla.

”Voisitiko avata takkia uudestaan?” Carlos kysyi ja kääntyi takaisin Annie Taggartin puoleen.

Taggart nosti takin rintamusta. Silkkiseen povitaskuun oli ommeltu tyylikäs mutta nyt veren tahrима merkki. Carlos nap-pasi siitä valokuvan kännykällään.

”Jokin ulkomaalainen laatumerkki. Teksti on suttaantunut hieman vereen, mutta näyttäisi siltä, että tässä lukee Hongkong”, hän sanoi. Annie katsoi kuvaa ja nyökkäsi hyväksyvästi.

”Onko kuolinpaikka tiedossa?”

”Todennäköisesti”, Taggart sanoi, astui ulos teltasta ja nyök-käsi parinkymmenen metrin päähän kohti näyttävästi somistet-tua kukkakauppaa.

Carlos käveli paikalle ja näki maassa verta. Mies oli maannut täällä, yrittänyt kenties tyrehtyttää verenvuotonsa. Asfaltti oli tahriutunut vereen. Mutta oliko hän kuollut kukkakaupan edessä vai jäteastiassa? Taggart oli kävellyt hänen vierelleen.

”Olimme onnekkaita, että edes tuo on säilynyt. Kuten tiedät, viime yönä satoi rankasti. Markiisi suo-jasi hieman, mutta kaikki muu lienee huuhtoutunut.”

Carlos nyökkäsi vastaukseksi. Sade ja tuuli olivat pitäneet ulkonaliikuskelijat loitolla. Ainakin sellaiset, joilla ei ollut pakot-tavaa tarvetta olla kaduilla.

”Mitä tuumit, kuoliko hän tässä vai tuolla?” Carlos kysyi ja osoitti roskista.

”Vaikea sanoa. Pistohaava ei tappanut heti, jos sitä tarkoitat. Mutta ei hänellä elinaikaa kauan ollut, korkeintaan minuutteja. Luulen, että hänet puukotettiin tässä...”, nainen vastasi.

”... ja siirrettiin roskikseen kuolleena, tai kuolemaan”, Carlos lopetti hänen lauseensa.

”Tismalleen.”

”Entä oletteko löytäneet toisen kengän?”

”Emme vielä. Mutta saavuimme paikalle vain hetki ennen sinua”, Annie sanoi ja tarkkaili Carloksen kasvoja. Oli huhuttu, että aiemmin lehtien etusivuilla komeillut lahjakas rikostutkija olisi halunnut jättää työnsä jo vuosi sitten. Mutta siinä hän jälleen seiso, yhtä tarkkaavaisena kuin aina.

”Selvä, kiitos. Soita, kun olet valmis, tulen käymään”, Carlos sanoi ja väläytti pikaisen hymyn kuolinsyntyntutkijalle.

Annie Taggart nyökkäsi ja palasi ruumiin luo. Carlos katseli ympärilleen ja näki ambulanssia vasten nojaavan huopaan kääriytyneen naisen. Hänen täytyi olla Lana May, ruumiin löytänyt kukkakauppias. Carlos käveli tämän luo ja esittäytyi virkamerkkiään näyttäen.

”Ymmärsin, että löysitte ruumiin, rouva May?”

”Kyllä, kyllä. Ja Lana vain. Vaikkakin rouva, mutta Lana... Anteeksi, en tiedä, mitä sopertelen. Lana. Se on nimeni.”

”Lana, voisitko kertoa, kaikessa rauhassa, mitä tapahtui?”

”No, päätin lähteä tänään töihin tavallista aikaisemmin. Lauantait ovat kiireisiä ja halusin kaiken olevan hyvässä järjestyksessä. Ja halusin myös sitoa pari kukkakimppua. Se on hyvin meditatiivista...”

Carlos nyökkäsi.

”Omistat kukkakaupan miehesi kanssa. Eikö hän lähtenyt töihin?”

”Liam? Ei... hän... Hänellä on tapana käydä silloin tällöin ulkona poikien, tai siis, miehiähän he nyt ovat... Äh. Hän lähti publiin ystäviensä kanssa eilen illalla. Minä en juo. Pysyn kotona, herään aikaisin, tulen töihin. Minulla oli oma kukkakauppani jo Odensessa, ennen tänne muuttoa. Lähdin siis aamulla yksin liikkeelle, Liam jäi nukkumaan. Hän tulee myöhemmin.”

”Näitkö mitään erityistä matkalla tänne?”

”En, en mitään. Kaikki oli kuten tavallisesti. Hiljaista. Aamut ovat tämän kaupungin parasta aikaa...” Lana vajosi mietteisiinsä ja Carlos tuumasi tämän olevan oikeassa.

”Ja kun saavuit kaupalle?”

”Huomasin, että markiisin alla oli sattunut jotain. Mutta se ei ollut ensimmäinen kerta. Lähellä on paljon baareja, oli lauantaiaamu. Ihmiset törttöilevät, tiputtelevat ruoantähteitä sinne tänne ja kaikkea vielä epämiellyttävämpää.”

Carlos nyökkäsi.

”Menin siis liikkeeseen kuten tavallisesti. Laitoin kupin teetä ja aloin miettiä, millaisen kimpun sitoisin ensin. Siivoilin työtilaa ja huomasin, että Liam oli unohtanut viedä roskat lukitessaan liikkeen eilen, joten lähdin... lähdin viemään...” Lana alkoi nyyhkyttää.

”Ei mitään hätää. Meillä ei ole kiirettä”, Carlos sanoi tavallista matalammalla äänellä. Hitto, Carlos ajatteli, hänen eksänsä, kauan sitten kadonnut Tina, oli tehnyt hänet tietoiseksi tavasta puhutella viehättäväksi katsomiaan naisia pari astetta pehmeämmällä sävyllä. Hän rykäisi pari kertaa ja yritti karkottaa Tinan mielestään. Sen jälkeen, kun hän oli tavannut Rosan, se olikin käynyt aina vain helpommaksi. Lana niisti nenänsä vielä viimeisen kerran ja jatkoi:

”Avasin roskiksen kannen ja näin hänet. Hän vain retkotti siellä. Tiesin heti, ettei kyseessä ollut asunnoton tai juhlinnan näännyttämä, sammunut nuorukainen. Asento oli luonnoton. Kallis takki, housut... ja kenkä. Niin, yksi kenkä. Missä se toinen on?” Lana katsoi hämmentyneenä ympärilleen. Samaa oli miettinyt myös Carlos.

Lana jatkoi: ”Kumarruin roskiksen ylle... jätin siihen varmasti sormenjälkeni! Anteeksi! Halusin vain tarkistaa, tuntisinko sitenkin pulssin.”